

“YIKIK GÖNLÜN AHI YIKAR ALEMİ”

Şeyh Sadi ünlü şark klasiklerinden Gülistan adlı eserinde şöyle bir hikaye anlatır: Bir adam yaptığı bir suçtan dolayı ölüme mahkum edilmiştir. İdam edilmek üzeredir. Devrin padişahı da uzaktan vezirleriyle beraber olayı seyrediyor. O sırada suçlu, padişahın şahsına ağza alınmayacak kadar fena küfürler etmeye başlar. Uzakta bulunan padişah adamın söylediklerini anlayamaz ve değer verdiği vezirlerden birine sorar. O da: “ Efendimiz”der: “ **Suçlu hatalarını anladığını, tövbe ettiğini ve bir daha bu hatayı işlemeyeceğini bu arada sizin de uzun ve mutlu bir hayat sürmeniz için dua ediyor.**”

Padişah vezirin verdiği bilgiden çok hoşlanır ve mahkûmu affeder.

Ertesi günü o veziri kıskanan ve onun yerinde gözü olan başka bir vezir, padişaha gelerek “ Efendim” der, “ **Vezir kulunuz dün size yalan söyledi. Suçlu hatalarına tövbe etmek ne gezer, bilakis size çok kötü hakaretlerde bulunarak size çok ağır küfür etmek cesaretini gösterdi.**”

Bu adamın sözleri üzerine akıllı bir adam olan padişah şu cevabı verir: “ **Be adam! O, yalan söyledi, bir adamın hayatını kurtardı, sen ise şimdi doğru söylemekle ne kazandın?**”

Kıssadan çıkaracağımız sonuca gelince; bazen çok kuvvetli sandığımız dostluklar, doğru zannettiğimiz bir şeyi ulu orta söylemek yüzünden bozular. “ Eğer bu kadar ufak bir şeye tahammülü yoksa zaten dost değildir o ” demek kolaydır. Bu durum adeta birini şakadan denize attıktan sonra o nasıl olsa yüzme bilir, yüzer çıkar demeye benzer. Kramp insanların yalnızca bacaklarına gelmez, duygularına da gelebilir. Üstelik bu tür kramplar masaj ve ilaçla geçecek cinsten de değildir. İnsanların beyninde yediği kramplar kol ve bacaklarına gelen kramptan daha büyük acı verir, daha büyük izler bırakır. Hele günümüzde her şeyden alınan insanlar için daha önem arz ediyor. Geçenlerde emekli bir öğretmen arkadaşım ile karşılaştığımda şaka vari “ Ne bu arkadaşım omuzların çökmüş, yoksa dünyayı omuzlarında sen mi taşıyorsun?” dediğimde arkadaşım, bana öyle bir tepki verdi ki, bir cümle üzerine on tane cümle ile özür diledim kendimi affettirmek için. Çünkü arkadaşım telefisi mümkün olmayan aile sıkıntıları içindeymiş. Onun için sizler benim dostuma karşı yaptığım kabalığı, siz sadece dostlarınıza değil, kimseye yapmayın.

Şunu gördüm. Günümüzün insanları şikâyet ve tenkitten hiç hoşlanmıyorlar. Ulu orta doğru ve gerçek sandığımızı, insanların yüzüne söylemek aslında medeni cesaret sayılabilir. Böyle olanlar da toplumda az değil. Bunu da doğru yerde ve doğru zamanda söylememizde yarar var. Dostlarımızda gördüğümüz gerçekleri söylerken çok dikkatli olmalıyız. Ve ulu orta insanların yüzüne çarpmamalıyız. Duyduklarımız dostlukları zedeleyici ise vezir gibi güzele çevirerek söylemekte yarar var. Aynı Sadi **gönül yıkmayı, cihan yıkmaya denk görüyor**. Tabii bu ifadelerimden dolayı dostlukların da yalancılık ve riya üzerine bina edildiği anlaşılmalıdır. Anlatmak istediğim söylenecek sözlerin insanları incitmeyerek düşmanlıklara değil, dostluklara vesile olacak şekilde düşünülerek söylenmemizdir. Benim yaptığım gibi değil.

Yazımı Yunus gönüllü dilinden bal akan, çok sevdiğim değerli bir kardeşimin şarkın hazinesi Sadi'den gönderdiği bir inci ile yazıma bitireyim. “ **GÖNÜL YARASINDAN SAKINMAK GEREK Kİ, YOKTUR CİHANDA ONUN MERHEMİ, ELİNDEN GELİRSE GÖNÜL YIKMA Kİ, YIKIK GÖNLÜN AHI YIKAR ALEMİ**”

Not: Soma Linyit Lisesi seminerim

www.kadirkeskin.net